

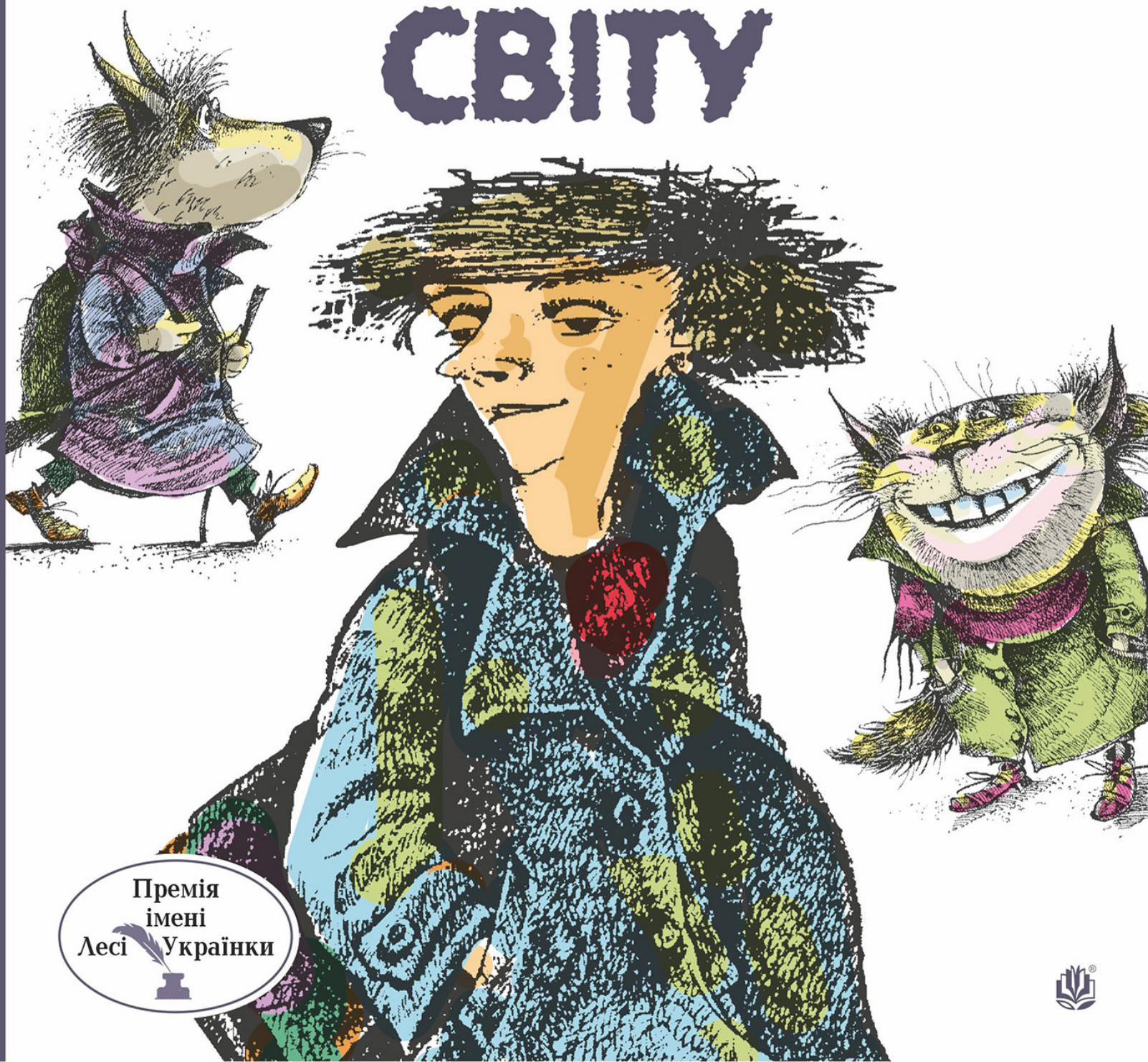
Злочинці з паралельного світу: фантастичні повісті

КУПИТИ

Фантастична дилогія відомої української письменниці Галини Малик «Злочинці з паралельного світу» - захоплива розповідь про безпритульного хлопчика Хроню. Відданий пес Рекс, кумедний папуга Фері, незламний чеченець Джохар, мудрий ворон Гай, «крутий» кіт Рата, підла і підступна потвора-мутант Чмак - далеко не повний перелік персонажів, з якими доля зводить Хроню під час пошуків своїх рідних. М'який гумор, часом навіть їдка сатира, колоритна мова, трагічні моменти, несподівані повороти сюжету тримають читача у постійній напрузі. Але найбільше зворушують прагнення головних персонажів до справедливості, атмосфера людяності і добра, якими сповнена кожна сторінка книжки. Для дітей середнього та старшого шкільного віку.

Галина МАЛИК

ЗЛОЧИНЦІ З ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ

Премія
імені
Лесі Українки

Галина МАЛИК

ЗЛОЧИНЦІ З ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ

Малик Г. М.
Злочинці з паралельного світу : фантастичні повісті / Г. М. Малик ; іл. С. Ю. Храпова. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 208 с. : іл.

ISBN 978-966-10-2136-4

© Г. М. Малик, 2024

© С. Ю. Храпов, ілюстрації, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Фантастична дилогія відомої української письменниці Галини Малик «Злочинці з паралельного світу» — захоплива розповідь про безпритульного хлопчика Хроню. Відданий пес Рекс, кумедний папуга Фері, незламний чеченець Джохар, мудрий ворон Гай, «крутий» кіт Рата, підла і підступна потвора-мутант Чмак — далеко не повний перелік персонажів, з якими доля зводить Хроню під час пошуків своїх рідних.

М'який гумор, часом навіть їдка сатира, колоритна мова, трагічні моменти, несподівані повороти сюжету тримають читача у постійній напрузі. Але найбільше зворушують прагнення головних персонажів до справедливості, атмосфера людяності і добра, якими сповнена кожна сторінка книжки.

Для дітей середнього та старшого шкільного віку.

ЗЛОЧИНЦІ З ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ

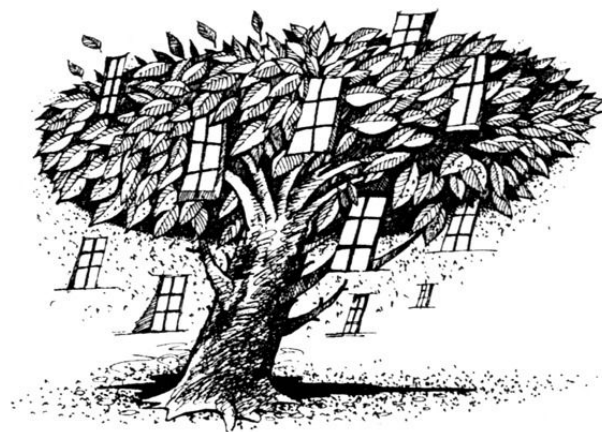
...і нема над твариною вищості людям...

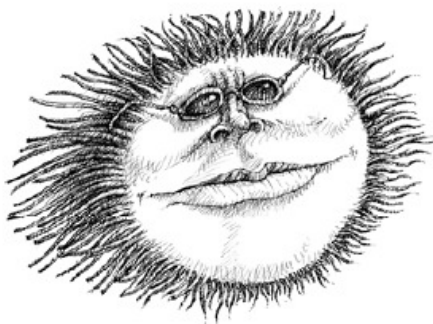
Хто те знає, чи дух людських синів підіймається вгору, і чи спускається вділ до землі дух скотини?

Книга Еклезіястова: 3 (19, 21)

*Присвячується доньці Наталці
та її друзові — пінчерові Чіпу.*

Авторка

РОЗДІЛ 1

ТРИ ПРИБУЛЬЦІ

Надворі лив дощ.

Уже зовсім мокрий безпритульний пес Рекс нарешті знайшов не закладене цеглою вікно підвалу. Він протиснувся у вузький отвір. У підвалі було темно. «Мабуть, бліх повно... — подумав Рекс і обтрусився. — Зате хоч тепло».

Очі звикли до темряви. Рекс почав шукати місце, де б можна було лягти і трохи поспати.

Уже другий день йому не щастило.

Вчора якийсь хлопчисько боляче поцілив йому каменем у голову. Від сирості нила скалічена нога. Її ще влітку переїхав якийсь «крутяк» на «Мерседесі». І з позавчора йому нічого не вдалося знайти на смітниках.

«Невже люди перестали їсти м'ясо?» — сумно думав Рекс, вмощуючись на якомусь дранті в кутку підвалу.

Рекс почав було дрімати, як раптом почув шерех. Пес різко підняв голову — на нього дивилися блискучі очі.

Шерсть на Рексовому загривку найжачилася, і він загарчав.

Навпроти нього сиділи три пси — такі ж чорні, волохаті, великі, як і він сам. Різниця була лише в тому, що Рекс був брудний та худий, а вони — чистенькі та вгодовані.

— Здоров! — мовив середній пес.

Рекс пробурчав у відповідь щось нерозбірливе.

— Мене звати Пол, — продовжив незнайомец. І, кивнувши спочатку праворуч, а потім ліворуч, сказав: — А їх — Тер і Гейст. Ми — з паралельного світу.

— Ххр-р-р, — спробував прочистити горло Рекс і розгублено перепитав: — З я... якого світу?

— З па-ра-лель-но-го! — повторив Пол.

— Та він усе одно не зрозуміє, — озвався Тер.

— Ми — це ти, тільки в іншому часі, в іншому місці й за інших обставин, — пояснив Гейст.

— Ну й що далі? — похмуро спитав Рекс, який однаково нічого не второпав.

Тер пошкрібся за вухом:

— Здається, мене вже вкусила блоха! Нумо швидше, бо потім цих бліх не здихаєшся!

— Так от, — швидко заговорив Пол, — ми вирішили втрутитися у ваше життя, щоб допомогти безпритульним.

— Розумієш, сил нема спостерігати, як ви тут мучитесь, — додав Гейст.

— Ой, у мене по череву точно блоха лазить! — верескнув Тер.

— Та помовч нарешті! — гавкнув на нього Пол. І знову звернувся до Рекса: — Ми вирішили спробувати допомогти тобі та іншим безпритульним, бо далі так тривати не може.

— Але чому ви вирішили почати саме з мене? — буркнув Рекс.

— Бо ти ж — Рекс, що означає «цар», з кого ж нам було починати?

— А чому я взагалі повинен вам вірити? — раптом засумнівався Рекс. — Якщо ви такі розумні, краще зробіть так, щоб тут з'явилася не

зовсім обгризена бараняча кістка!

— Братця, кінчай розмову, у мене від бліх уже вся шерсть ворухиться! — заскавучав Тер.

— От нав'язався на нашу голову! — сердито гавкнув Гейст. — Тут серйозна справа, а він зі своєю красою носить! Замовкни, бо в нас уже немає часу!

Пол глянув на годинник з великими червоними цифрами, що світився на його задній нозі. На циферблаті враз замигтіла зелена цяточка.

— Ну от, добалакалися, наш час скінчився, — сердито мовив Пол і знову звернувся до Рекса: — Слухай уважно. Ти повинен негайно зустріти одного хлопця — звати його Хроня. Зараз він їде в електричці. Вона прибуде на вокзал о дванадцятій годині ночі. Хроня теж безпритульний. А далі що робити...

Раптом постаті усіх трьох псів почали прозорішати і розвіялись, наче туман, у півмороці підвалу.

Рекс добрався до вокзалу і сховався під старим вагоном, що стояв у тупику.

«Хроня, Хроня... — бідкався він. — Як я його знайду? А коли й знайду, то що далі? Я ж по-людському розмовляти не вмію! Хлопець... Знаю я цих хлопців. Як тільки побачать собаку — камінь у руку, і знущатися... А може, це мені все з голоду приверзлося?»

Здалеку почав наростати стукіт коліс. Рекс визирнув з-під вагона. Ревматичний вокзальний годинник показував за дві хвилини дванадцятую.

Захеканий старий електровоз прогуркотів повз Рекса й зупинився. З вагонів електрички почали виходити люди.

Ось уже й останній пасажир підтюпцем вибіг з вокзалу. Рекс чекав. Невдовзі почулися легкі обережні кроки. Пес насторожився.

Пролунав легкий свист. Він обережно висунув голову з-за колеса й побачив перед собою якусь купу лахміття. З неї стирчала скуйовджена голова. Двоє блакитних очей дивилися просто на Рекса.

— Ти Рекс чи що? — спитала купа лахміття. — Вилазь, тільки не кусайся!

— Чого б це я кусався? — несподівано сам для себе людським голосом проговорив Рекс і, вражений, затнувся. — Я-а-ак це я?.. — забелькотів він.

— Точно, Рекс, — сказав хлопець, бо це був саме він, а не купа лахміття. — Нумо, швидше, це я, Хроня! Пішли, я знаю одне місце, бо знову на дощ збирається!

Рекс, ще не прийшовши до тями, покійно поплентався за новим знайомцем.

Вони пройшли дворами, спустилися брудними сходами й опинилися в старому покинутому будинку.

Серед підвалу, на перевернутому ящику з-під горілки «Кайзер», у щербатій філіжанці стояла свічка. Хроня чиркнув сірником і запалив її. Рекс почав озиратися.

По кутках накидане дрантя, картонні коробки, уламки дерев'яних ящиків.

Хроня кинув щось на підлогу. Рекс побачив, що це була стара вовняна ковдра, у яку хлопець загортався. Сам Хроня був невисокий, худий і дуже брудний.

— Ти що, живеш тут? — несподівано для себе спитав Рекс.

І завмер, бо ще ніяк не міг звикнути, що вміє розмовляти, наче людина.

— Та ні, — сказав Хроня, скидаючи мокрі черевики. — Іноді ночую, коли приїжджаю в це місто. А підвал ще взимку знайшов, як тільки втік з інтернату. Тут спокійно, ніхто сюди не ходить, так що не бійся.

— А я й не боюсь, — буркнув Рекс і ліг на підлогу.

Зненацька купа картону в кутку заворушилася. Рекс схопився на ноги й загарчав. З-під коробки поволеньки вийшов здоровенний сірий котище з лисою від лишаю головою. На ній подекуди стирчали шерстинки, так що здавалося, ніби його невміло постригли. Кіт потягнувся й сказав:

— Не пісяйте кип'ятком, чуваки! Я свій. А дражнять мене Ратою.

«Ну й дива! — не міг отямитися Рекс. — І цей шпарить по-

людському!»

Пес знову було простягнувся на сухій підлозі, але тут зі сходів донеслося ляпання крил. До кімнати залетів великий барвистий папуга. Від різкого помаху його крил свічка згасла.

У темноті почулося котове сичання, потім шум боротьби і вигуки: «Дур-р-рень!», «А, то ти так!», «Шантр-р-рапа!».

Коли Хроня знову запалив свічку, Рата саме випльовував перо, а папуга сидів на водогінній трубі майже під стелею й дзьобом поправляв скуйовджене пір'я.

— Ну й пр-р-рийомчик! — сердито сказав папуга. — Шантр-р-рапа! Я з пор-р-рядної р-р-родини! Я не дозволю! Хто тут Р-р-рекс?

— Й-й-й-я, — озвався Рекс, що знову схопився на ноги, як тільки до кімнати залетів новий гість.

— Запр-р-росити — запр-р-росили, а чому за пор-р-рядком не стежите?! — закричав папуга. — Може, я ще не зовсім безпритульний! Може, мене ще знайдуть! Може, він уже шкодує!

— Хто шкодує? — спитав Хроня.

— Хто-хто... Хазяїн! — далі кричав папуга. — Я ж не навмисне йому в тарілку какнув! Ну так у мене вийшло! А він! Одразу з балкона викидати! О! Він ще буде каятись! Шантр-р-р-апа! А тут ще цей, бритоголовий, кидається! — і папуга заходився знову вкладати пір'я.

— Попереджати треба, — нарешті виплюнув пір'їну кіт. — Я думав, чувак, що ти голуб. А нащот хазяїна — забудь! Якщо вони викидають — то це вже назавжди, — і Рата сердито сплюнув на підлогу.

РОЗДІЛ 3

ЗНАЙОМСТВО

Після Ратиних слів папуга замовк і сердито наїжачився.

— Ось я, — продовжив кіт, — як мене лишай постриг і хазяйка вигнала, гадаєш, скільки разів повертався? Вісім! І що, думаєш, так і розігналася вона мене назад брати? Мітлою мене з двору виганяла! Навіть їсти й разу не дала, хоча б хліба шматочок! Ну, я їй це ще згадаю! А тебе хто викинув? — повернувся він до Хроні.

— А мене так давно викинули, що я навіть не знаю хто, — сказав Хроня. — Я давним-давно в інтернаті живу. Тільки хреново там, тому я сам утік. Вони мене шукали-шукали, а потім плюнули.

— Бач! Бач! — стрепенувся папуга. — Щасливий, тебе шукали! Мене, може, теж виглядають!

— Так вони ж не тому шукали, щоб мені краще було, а щоб на них

начальство не капало, — пояснив Хроня. — А їм самим начхати, чи живий я, чи ні...

— А моїй хазяйці не байдуже, бо я хор-р-роший, хор-р-роший, кр-р-расивий! — знову закричав папуга.

— Слухай ти, чувак, заткни пельку, бо дістанеш фейсом об тейбл! — засичав Рата. — Кр-р-расивий! — перекривив він папугу. — Дивитись треба, куди какаєш! Поналітали тут, приблуди!

— Сам ти пр-р-риблуда! Сам пр-р-риблуда! — закричав ображений папуга.

— Це я приблуда? — засичав кіт. — Та я, якщо хочеш знати, автохтон, я тут з діда-прадіда!

— Авто... хто? — спитав Хроня.

— Чувак, пресу треба читати! — презирливо сплюнув Рата. — Це я нещодавно газету таку на смітнику знайшов — «Котяча Брись» називається. І там написано, що всі, хто ще з діда-прадіда на одному місці живуть, називаються автохтони. І їм на цьому місці належить усе: калюжі, і смітники, і підвали, і взагалі вся земля! А ті, хто чужі, — хай сидять тихо! Ось тебе як звуть? — спитав він папугу.

— Фер-р-рі мене звуть, Фер-р-рі! — гордо закинув папуга голову.

— Ти диви, чувак, ще й під свого косиш! — роздратовано сказав Рата. — Який ти Фері, якщо ти сюди аж з Африки приканав?! І повинен тихо сидіти!

— Ну, все! — спинив їх Рекс. — Ще нам тут не вистачало людських розборок. Краще давайте вирішимо, що далі робити. Для чого й хто нас сюди зібрав? І як це ми всі заговорили, наче люди?

— Я замовкну, замовкну, — не вгамовувався папуга Фері, — хай і цей бр-р-ритоголовий замовкне! Мене сюди запр-р-росили! Сказали: «Іди туди, там буде Р-р-рекс». От я й пр-р-рилетів, а тут ця шантр-р-рапа... — не встиг він договорити, як Рата підстрибнув і висмикнув у нього з хвоста ще одну пір'їну. Котові очі зловісно світилися.

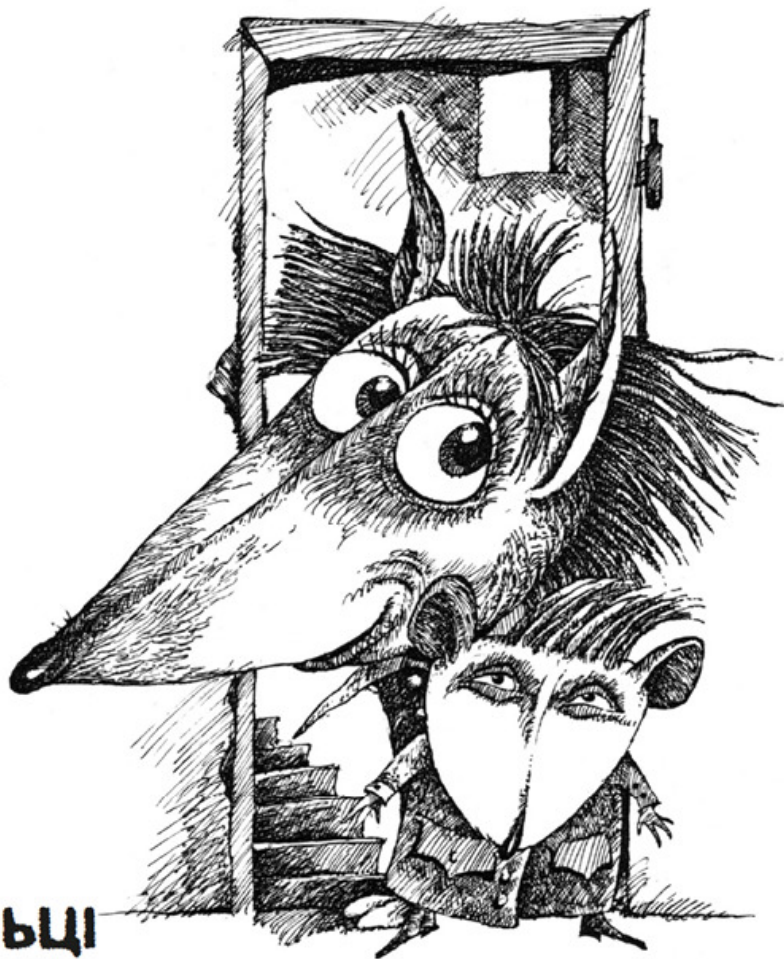
— Ох ти, дурнуватий пучок пір'я, — сказав Рата, удаючи, ніби й не збирався добиратися до папуги, — це ж були три пси. Я ще одразу подумав, що мені хана буде — такі здоровенні. А вони нічого. Кажуть, шкода нас. Кажуть, щось робити треба. А що? Хіба ти примусиш мою стару відьму мене назад забрати? Та нізащо! Вона краще пушку купить і відстрілюватись буде!

— Ну що ж, — сказав Хроня. — Лягаймо спати, бо ось і свічка догорає. А завтра щось придумаємо.

РОЗДІЛ 4

НОВІ ПРИБУЛЬЦІ

Вранці першим прокинувся Рекс.

У кімнаті було світло. Рекс потягнувся й позіхнув. Хроня, що спав у кутку на старій куфайці, заплямкав губами й повернувся на бік. Рекс підійшов ближче і побачив на спині у хлопця сині рубці.

«Ого!» — сказав сам собі Рекс і глянув на свою задню ногу. На ній синів точнісінько такий рубець — від залізного прута.

Хроня перевернувся на спину й відкрив очі.

— Чого ти? — злякано спитав він, побачивши біля себе Рекса.

— Хто це тебе? Отам, на спині?

— А-а, — поправляючи перекручену сорочку, сказав Хроня, — то хлопці на стадіоні.

— За що?

— Та вони у футболі грали, а ранці в кущах лежали. Я один потягнув — думав, може, там щось поїсти знайдеться. Ну, а вони побачили...

— А що, у вас, у людей, теж між собою за їжу б'ються?

— Хе, чудило! Ще й як б'ються!

На трубі заворушився папуга, розправив крила й закричав:

— Добр-р-рого ранку! Полундр-р-а! Заср-р-рані пор-р-рядки! Пар-р-рламент у відставку!

— Заткніть пельку цьому політику, бо я за себе не ручаюсь! — закричав зі свого кутка Рата, ліниво потягуючись. Рекс напорошив вуха і повернув голову до входу.

— Тихо, сюди хтось іде, — сказав він.

Дійсно, хтось обережно спускався сходами. Але це була не людина. Рекс нюхом відчув собаку. Шерсть на його загривку наїжачилася, і він ступив крок до сходів за рогом підвалу. Але тут на сходах хтось делікатно кашлянув:

— Кхи-кхи!

І почувся приємний жіночий голос:

— Вибачте, будь ласка, що потурбували вас, але чи дозволите нам зайти?

Усі ошелешено мовчали, тільки Рата мовив:

— Давай, валяй, тільки по одному!

З-за рогу обережно висунулася гарна собача мордочка з маленькими гострими вухами і великими розумними очима.

Гостя уважно оглянула всю компанію й зупинила свій погляд на Рексові.

— Скажіть, будь ласка, ви — пан Рекс? — спитала новенька, все ще не виходячи з-за рогу.

Рекс ніяково закрутився на місці й присів на задні ноги:

— Р-р-ргм, який там пан — просто Рекс!

— Ги-ги-ги! — зареготав Рата, впавши на спину. — Ой, не можу! Пан Рекс з облізлим хвостом і пан Рата з обідраним фейсом!

Новоприбула граціозно вийшла з-за рогу і, вишукано обгорнувши хвостом лапи, теж присіла. Це була шотландська вівчарка — коллі. На животі у неї видималася велика пухлина, яку вже не могла прикрити

навіть її довга і колись гарна шерсть. На ній грудками засохло болото, а колись білі плями і розкішна грива були чорними від бруду.

— Дозвольте відрекомендуватися, — продовжила вівчарка, — мене звати Доллі, можна просто — Дол.

— Ха-ха, і це всі? — весело спитав Рата.

— Ні, не всі! — почувся тоненький голосок, і з-поміж передніх лап Доллі визирнула сіра мишка.

Р-раз — і Рата одним стрибком зірвався з місця. Але Рекс перегородив йому собою дорогу, і вони клубком покотилися по підлозі.

Коли Рата підвівся, мишки ніде не було. А Доллі сказала:

— Ви помилилися, це не мишка. Це хом'як. Звати його Хома.

— Можна просто Хомка, — знову з'явилася голова з круглими щоками. — Як то кажуть: хоч казанком, аби не в піч!

РОЗДІЛ 5

НЕСПОДІВАНИЙ СНІДАНОК

Побачивши, що Рата заспокоївся, хом'як Хомка добув щось з-за своєї круглої щоки і почав гризти.

— Що це ти їси? — заздрісно спитав Рата.

— Заначку, — відказав Хомка.

— Яку заначку?

— Яку-яку, — не бачиш — сухарик, — показав Хомка. — На дорозі знайшов, як ішли сюди.

— Ой, як їсти хочеться! — тоскно промовив Хроня.

Рекс мовчав, але його порожній живіт підвело аж під ребра.

— Якщо ви дозволите, — несміливо мовила Дол, — у мене тут дещо є...

— Що це — дещо? — жваво обернувся Рата.

— Та знаєте, у мене є один знайомий продавець у м'ясній крамниці, — Дол сором'язливо опустила очі, — я йому трішки подобаюсь. То якщо ви не проти...

— Ну, чувіха, та хто ж проти... — почав був Рата.

— Хто ж проти ковбас та білого хліба! — пискнув Хомка.

А до Доллі зашепотів: — Ти їм усе не віддавай, а то що ж на потім нам зостанеться?

— Та давай, тягни, що там у тебе! — нетерпляче облизнувся кіт.

Дол лагідно усміхнулася Хомці й зникла за рогом. А за хвилику з'явилася знову, несучи в зубах добрячий шмат ковбаси.

Очі в кота зробилися завбільшки як лампочки, і він націлився кинутися на поживу. Але Хроня неквапом рукою відсторонив його, витяг з кишені складаного ножика і розрізав ковбасу на шість рівних частин.

Рата невдоволено спостерігав за цією процедурою.

— Ну ти даєш! — пробурчав він. — Оцей, — кивнув на Хомку, — вже має що жувати...

— Він жує, та своє, — ображено пискнув знову Хомка.

Тут папуга, що досі мовчав, подріботів, перебираючи лапами по трубі, ближче до ковбаси. Він нахилив голову, скося глянув на шматочки й прокричав:

— Кіндер-р-рсюр-р-рпр-р-риз! Ср-р-рані пор-р-рядки! Мені зер-р-рна! Я такого не їм!

— О! — швидко зорієнтувався Рата, — значить, один шматок зайвий! — і вмить схопив найближчий.

— Ану поклади на місце! — закричав Хроня. Повернувшись до Рекса, він сказав: — А ти чого мовчиш? Ти ж тут головний? Вони ж тебе призначили, чи ні?

— Гр-гм, — прочистив горло Рекс, — та я оце... звичайно... як його... — тільки й зміг промимрити він.

— Плювати я хотів на всіх начальників, — презирливо скривився Рата і вп'явся зубами в ковбасу.

На деякий час у кімнаті запанувала тиша. Хомка з жалем спостерігав за кожним зникаючим шматком. Провівши поглядом останній чужий шматок, хом'як обнюхав свій, затягнув його у найдальший кут

і довго вовтузився там, ховаючи якнайретельніше.

— Хай лежить, — вдоволено мовив він, — про запас!

— Да-а, чуваки, — ум'явши подвійну порцію, облизнувся Рата, — хороша штука — ковбаса! І хороша штука — власна крамниця. Це я вже помітив: якщо м'ясник працює у власній крамниці — завжди щось і нам, безпритульним, перепаде. На м'ясокомбінаті тобі б такого шматка не кинули! Там вони між собою за кожний кусень гризуться. А якщо викидають — то таке... не те що їсти — щипцями вже гидко брати.

Рекс після трьох днів голодування відчув себе краще.

— Спасибі тобі, Доллі, — вдячно проказав він.

— Рада, що стала вам у пригоді, пане Рексе! — відповіла та.

— Ой-йой-йой-йой-йой! — перекирив вівчарку ситий Рата, розлігшись на Хрониній ковдрі. — Як-кі манери! Як-кий шик! Ви, мадам, не з Парижа, бува, до нас прибули? Чи ти, чувіха, просто ваньку валяєш?

— Ну, ти! — спробував суворо зупинити його Рекс. — Ти б той, трохи ввічливіше, чи що?

— А я гімназій не кінчав, мені прощається! — огризнувся Рата. — Мені ніколи було — я БІСНІСОМ займався!

— Яким бізнесом? — поцікавився Рекс.

— Не БІЗ-НЕСом, а БІС-НІСом: куди мене БІС НІС, туди я й ішов! Ги-ги-ги! — зареготав Рата, задоволений з власного жарту.

— Дур-р-рень! Дур-р-рень! — закричав з труби Фері. — Виключіть пер-р-рший мікр-р-рофон!

— Хто дурень?! — аж підскочив Рата.

— Це я так, для р-р-розминки, — перелякався папуга. — Полечу, пошукаю чогось. Бо ви всі нажер-р-рлися, а я голодний.

— Ти ж гляди, — нагадав Рекс, — не барися, бо оті можуть з'явитися, а нас усіх не буде. Хто зна...

$$\overset{\text{Рата}}{(1+1)}+1+1+1+1=6$$

РОЗДІЛ 6

ІСТОРІЯ ДОЛЛІ

Папуга полетів, наостанок все ж таки ще раз вигукнувши:

— Шантр-р-рапа!

А Рата звернувся до Доллі:

— Ну, мадам, може, тепер ви нас трохи розважите?

— Чого ти чіпляєшся? — несміливо заступився за вівчарку Рекс.

— Та я нічого, чувак, — примирливо мовив ситий Рата, — це я нащот етово... хай розкаже свою історію — хто і за віщо її під зад коліном. Нам все одно робити нічого — ми послухаєм.

— Ну й тип! — обурився Рекс. — З чужого горя собі розвагу влаштовує!

— Нічого, — спокійно промовила Доллі, — я не ображаюся. Та

й історія моя не така вже й довга, щоб добре розважити пана Рату.

— Як приємно чути: пан Рата, — перебив її кіт і погладив себе по череву.

— Я шість років жила у професора філології...

— О, чуваки, вона теж лається! — зраділо підняв голову Рата.

— Та ні, — сказала Доллі, — це не лайка, це так називається наука, яка вивчає мову — фі-ло-ло-гія. Так от, коли я захворіла, — Доллі лизнула свою пухлину, — професор відвів мене до лікаря. Лікар сказав, що може зробити операцію, якщо професор дасть йому оці, як їх... він ще казав, що вони зелені...

— Бакси, темнота! — презирливо підказав Рата.

— Так, так, бакси! — пригадала Доллі.

— Бакси? — здивувався Рекс. — А що воно таке?

— Ну й темний ти, чувак! Це такі гроші, за які все можна купити! — пояснив Рата.

— Як — все?! Все не можна! — заперечив Рекс.

— Можна, можна! — переконаний був кіт. — Ну а далі? — звернувся він до Доллі.

— Далі все було дуже погано, — сумно мовила вівчарка. — Ми прийшли додому. Професор зачинився в кабінеті з сином. Він оцей... як і ви — біснісмен.

— От культура та мистецтво! — обурився Рата. — Жартів не розуміє! Пожартував я, чувіха, не дійшло? А бізнесмен — це людина, яка займається якимось ділом, по-англійському — бізнесом! Давай далі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ